

DE GEVANGENNEMING.

De hertog ontving de edelen met allerlei schoone woorden.

— Heeren, sprak hij, uw oordeel over een gewichtig plan is mij veel waard. Ge weet, dat ik een kasteel wil oprichten te Antwerpen. Mijn bouwmeester zal ik het ontwerp toonen. Wees zoo goed uwe meening uit te spreken.

Spoedig verscheen Pietro Urbino, Alva's ingenieur. Hij spreidde een groot perkament op de tafel, 't plan der citadel. Dan gaf hij de noodige uitleggingen. Weldra was men in druk gesprek. Egmont en Hoorne mengden zich er ook in. De een stelde deze verandering voor, de ander die, een derde kwam met nieuwe opmerkingen voor den dag, zonder dat men het eens kon worden. In het vuur dezer besprekingen merkte men niet dat Alva een brief ontving, dien las en schijnbaar met moeite een juichkreet weerhield.

— 't Is gelukt, dacht de hertog. Nu nog deze list en mijn koning zal tevreden zijn.

Eensklaps steunde hij zich op de tafel.

— Heeren, sprak hij, ik word plotseling onwel.

Allen betuigden hunne deelneming.

— 't Zal niet erg zijn, hernam Alva. Verschoont echter mijne afwezigheid. Ik ga wat rusten. Spreek ondertusschen verder.

Alva vertrok. Op zijne kamer gekomen, juichte hij :

— Bakkerzeel, Egmont's geheimschrijver en Van Straelen, (1) de burgemeester van Antwerpen, zijn gevangen genomen ! Alles gaat goed !

't Was zeven uur. Beneden scheidde men. Sancho d'Avilla, de kapitein van Alva's lijfwacht, zei tot Egmont :

— Heer graaf, wees zoo goed eenige oogenblikken te blijven. 'k Heb u eene belangrijke mededeeling te doen.

— Tot uw dienst, kapitein, antwoordde de graaf. Eene nieuwe waarschuwing wellicht, dacht hij.

(1) Zie ons werkje «Het Spaansche Schrikbewind te Antwerpen», bij den uitgever dezes.

Weldra was de zaal leeg.

— Geef mij uw zwaard, beval Sancho d'Avilla.

Egmont verbleekte. Gevoelde hij zich een verloren man?

— Mijn zwaard? herhaalde hij. Waartoe?

— Ik heb last u aan te houden. Gelief mij dus uw zwaard te geven.

Op 't zelfde oogenblik werden de deuren van het vertrek geopend. Eene afdeeling krijgslieden omringden den graaf. Met sidderende hand gespte de bedrogen edelman zijn zwaard af en reikte het den kapitein over, zeggende :

— Hier is het. Het heeft vroeger aan den koning eenigen dienst bewezen.

Ha, het zwaard, waarvoor tien jaar geleden de Franschen bij St-Quentin en Grevelingen beefden !... Het zwaard, dat den vorst zulke lauweren schonk ! Zijn meester was onwaardig het te dragen. Zoo had ten minste de trouwelooze Filips bepaald, hij die van uit Spanje de Nederlanden teisterde.

— Wil mij volgen, hernam d'Avilla.

— Ik ben dus een gevangen man, zei Egmont op bitteren toon.

Geknakt besteeg hij de trappen, welke naar de bovenste verdieping voerden. Oranje, don Fernando en nog vele andere vrienden hadden de waarheid voorzien.

— Hier is uwe kamer, sprak de kapitein kort.

Welk een somber vertrek ! De luiken waren toe, het daglicht werd buitengesloten, zwart laken bedekte de wanden. Zwart ! de kleur van den dood ! Onheilspellend flikkerden eenige kaarsen. Egmont liet zich in een zetel neervallen en dacht aan vrouw en kinderen.

In een andere kamer zat de graaf van Hoorne. Ook hij was op gelijke wijze gevat. Hoe betreurde hij zijne terugkomst van Weert ! Waarom had hij naar vleierij geluisterd ?

Ondertusschen werden de huizen van Hoorne en Bakkerzeel doorzocht. De laatste was, zooals wij reeds hoorden, Egmont's geheimschrijver. Alva hoopte dat men tusschen de papieren, brieven zou vinden, om de graven te beschuldigen van oproer. Den zelfden avond schreef de hertog een brief aan Filips, om hem de gevangenneming in alle bijzonderheden te melden. De koning betuigde zijne hooge tevredenheid.

Egmont en Hoorne bleven veertien dagen in Alva's woning.

Ze werden scherp bewaakt. Iederen nacht, om twaalf ure, maakte de wachter de graven wakker. De krijgsman, die hem

kwam aflossen, overtuigde zich dan, dat wel degelijk Egmont en Hoorne de gevangenen waren. Geen vriend, zelfs geen familielid, mocht de ongeukkigen bezoeken. Aan de zon werd niet toegelaten het vertrek te beschijnen. Ook over dag waren de luiken gesloten en verlichtten de knetterende kaarsen de sombere wanden. Spaansche dienaren verzorgden de gevangenen. Den 23^{en} September werden de graven naar Gent gevoerd.

A. HANS.

EGMONT en HOORNE

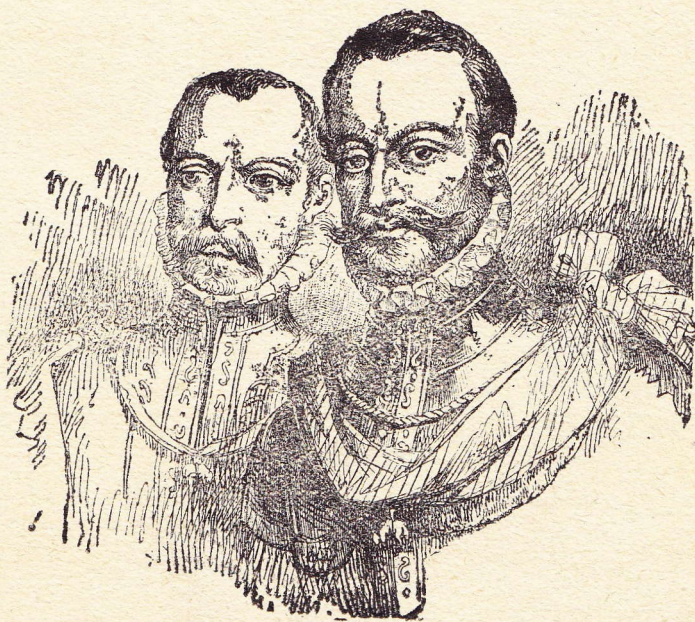
L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN

EGMONT en HOORNE

DOOR

A. HANS

DERDE UITGAVE

L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN

INHOUDSTAFEL

	Bladz.
Inleiding	5
I. In Frankrijk	7
II. Te Willebroeck	20
III. De komst van Alva	24
IV. Het Feestmaal	27
V. De Gevangenneming	29
VI. In de Brusselsche Taveerne	33
VII. Mislukt	38
VIII. Bedroefde Vrouwen. — Een edele Grijsaard	41
IX. De laatste Nacht	47
X. Het Treurspel	51
XI. Hoorne's Broeder	55
XII. Egmont's Zonen	58